

CATALONIA

PUBLICACIO CATALANA

Redacció, Administració, Publicitat : 51, Rue de Douai - Paris-9° Administrador : J. Torrents, C. C. P. 1231-58 - Paris

VETLLA D'ARMES

LA política entre nosaltres té un sentit casolà que en accentuar-se la fa petita i esquifida. No diem això de ningú en concret i sí de tots en general, i de nosaltres mateixos en particular. Dificilment resistim l'atracció, per exemple, de les nostres amistats o reprimim les nostres antipaties, que trasladem de la vida privada a la arena pública amb greu trastorn de la política, d'aquesta política que Pi Sunyer ha definit com l'antítesi del partidisme mesquí, de la intriga de capelleta i de la vanitat personalista. Alguns jutgen natural de confondre el cercle de conveniències personals amb el dels interessos polítics i fins hi ha qui arriba a fer una carrera política decent a base d'antesales, d'inclinacions aprovatòries i d'ajudar a posar l'abric. En la política espanyola han estat freqüents els ministeris que han sortit d'una taula de tresillo o d'una tertúlia de cafè. La capacitat individual, la competència, la conveniència de l'Estat, simples falòrnies, perquè el nomenament de ministre dóna al seu titular tots els títols necessaris puix que li atorga el dret de firmar al diari oficial. No és aquesta una pràctica democràtica, un vici dels règims populars, que segons llurs adversaris són sistemes de clientela. No, els totalitaris ens han donat la prova que, excessius en tot, també ho són en aquesta qüestió i s'han repartit el poder i les prebendes polítiques entre els amics del Führer, del Duce o del Caudillo, que de totes aquestes maneres i d'altres més s'ha traduït el que els grecs i els revolucionaris francesos anomenaven simplement el tirà. A Itàlia, i com no a Espanya!, el millor títol per ocupar càrrecs polítics ha estat el parentiu amb el dictador. Els conreadors de la petita història contemporània podran parlar de la «yernocràcia», a l'igual que els historiadors parlen del nepotisme en el Renaixement i potser afegiran un capítol sobre la «cuñocràcia». Ara bé, aquestes experiències no han estat favorables. Un d'ells ha acabat davant un escamot d'execució per l'únic acte, potser, que havia acomplert en servei de l'interès general. L'altre ha estat violentament expulsat del govern i ha de conformar-se avui de viure d'una mena d'estraperlo jurídic que nodreix un home del qual ignorem la capacitat política, però no la de fer fortuna, i que ocupa el ministeri de l'Economia nacional.

Es difícil de sostreure's als efectes d'una amistat i com que estimem els amics tant per llurs virtuts com per llurs vicis, de vegades aquests ens afalaguen més que aquelles, trobem natural que participin dels nostres èxits i prenguin part en la nostra prosperitat, encara que reconeguem que no reuneixen les condicions necessàries a la situació que els oferim. I com que l'home és de natural vanitós, rarament es sap sostreure a l'afalac d'ocupar un càrrec que l'honora. Sempre es troben arguments favorables, meravellosa ductilitat de la lògica humana! i sovint hi ha un precedent o una comparació que ho expliquen, si no arriben a justificar-ho.

Aquesta pràctica és perillosa i, sobretot, és perjudicial l'esperit que l'anima. Per això, ens sembla convenient posar-ho de relleu en aquesta vetlla d'armes que és el moment present. Les crítiques o els elogis polítics que sovint sentim són el reflex d'una amistat o d'una simpatia, quan no són dictats simplement per l'interès. Es defensa una solució, es destaca un home, perquè s'espera un benefici, és a dir, un

càrrec polític, o perquè és un amic. Les hores plenes que vivim, les dificultats que ens volten, de les quals el més llec s'adona, no són adients a aquest sentit familiar, patrimonial si es vol, de la política. Hem de fer coses importants, de les quals depenen el destí nacional i el nostre particular, i les hem d'acomplir de cara als que viuen sotmesos a la tirania falangista i de cara al món. Doncs bé, fem-les sense migradesa, amb un esperit enlairat, avantposant a les nostres preferències personals l'interès de la causa que estimem i pel triomf de la qual lluitem. No bescantem els homes que ens poden ésser útils en l'obra de restabliment de la República i de redreçament interior. No posem vetos. Deixem a un cantó amistats i antipaties. Pensem en Catalunya i en els nostres germans que hi són. Tinguem l'enteresa suficient de proclamar en veu alta el que la consciència ens diu en secret. Així arribarem a bon port.

Salutacio al President Aguirre

PER NICOLAU M. RUBIO

OBTENINT els passaports primer que qual-sevol representant de la política central, portat en un quadrimotor des de Washington, en vint-i-tres hores, el President del Govern d'Euzkadi, amb aquest caràcter i en funcions de President d'una de les nacionalitats d'Hispania, ha arribat a Paris

Si CATALONIA no existís, hauria calgut inventar aquest diari català, en la capital francesa, que hagués pogut fer el gest necessari de saludar-hi públicament, en la nostra llengua, la presència del senyor Aguirre, president del poble germà.

Siguí benvingut entre nosaltres el lluitador insigne.

Tot el que ell ens porta en esperit, respon al nostre esperit. I, primer que res, aquest exemple d'unitat de la política que ell i el poble basc ens ofereixen. Un President i un Consell; una política i un govern.

Abans que tot altre, en el món hispànic, el geni polític basc ha sabut reconstruir allò que resta indispensable per al retorn a la normalitat en una pàtria físicament i espiritualment recobrada: ha sabut reconstruir la seva democràcia.

No es tracta de reconstruir una coalició electoral amb possibilitats de victòria. Es tracta de refer la possibilitat de dues o més coalicions electorals, amb plena garantia de respecte recíproc i de submissió del vençut a la llei democràtica de la majoria. Es tracta de lligar dretes i esquerres en una obra patriòtica comuna, en un clima de convivència i de democràcia.

(Acaba a la plana 3).